

BİR CEMREYDİ GELDİ GEÇTİ

Daha dün gibi hatırlıyorum o günü. Ayrıntıları aklımda.

Hatırlıyorum.

Biraz sıkıntılı girmiştim yatağa. Sabah da aynı sıkıntılı hâlimle uyanmıştım. O güne has bir baş ağrısı, o güne has bir can sıkıntısı hâkimdi bedenime ve ruhuma. Ne giyeceğimi bir gece öncesinden hazırlamıştım. Birçok zaman olduğu gibi beğenmedim önceki gece uyku sersemi hazırladıklarımı. Belki de havanın günlük güneşlik olmasıydı beni baharlıklarımı giymeye iten. Kim bilir belki de o güne has bir histi sadece.

Hatırlıyorum. Üç yıl önceydi...

Sabah öylesine sıkıcı bir derste hatırlıyorum kendimi. Öğretmenin ne anlattığı belirsiz... Dinleyenlerin ne anladığı belirsiz... Bir gün öncesinden o yana ısınan hava gençlerin en çok çene hormonunu etkilemişti. Ders ortasında dışarı çıkmam gerekebileceğinden arka kapıya yakın oturduğum geliyor aklıma. Bir de yarı çıplak gezmek isteyen iki çit kırıldım hatun yüzünden camların kapalı kalışı, amfi demeye bin şahit isteyen `amfıcik`imizde bunalışım...

Hocanın sorduğu bir sorunun ardına camdan üç dakika boyunca dışarıyı süzüşü daha dün gibi aklımda.

İkinci ders gelmişti beklediğim arkadaş: "Günaydın!" Bir hafta öncesinde aramızda bir şey olduğuna dair kulağıma gelen dedikodular, eminim ki onun da kulağına gitmiştir. Belli ki o da kulak ardı etmeyi seçmişti. Uyanalı iki saati geçiyordu ve ilk kelimeler yeni döküldü ağızımdan: "Sana da günaydın!"

Ve öğle arası gelmişti. Tahtadakilerden ve tahtayı doldurandan sonunda kurtulabildiğini düşünen bir amfıcik dolusu genç gibi biz de rahatlamış bir durumda çıktık dersten:

“Yemeğe?”

“Yemeğe de... Arkadaşı bekleyecem kantinde.”

Daha dün gibi aklımda: 2 yıl 340 gün, bilemedin 330 gün, önceydi...

Yemeğimi yavaş yavaş yemiştim. Yarısını anca yiyebilmişim, ama iki yemeklik zaman geçmişti. Bıraktım ve bahçeye indim. Evet, toplanmışlardı cümbür cemaat. Bankın birine dizilmişlerdi tren misali. Görünmez bir tarafta (?) ellerimle saçımı düzelttim. Can sıkıntımı sakladım, en azından gülümsemeye çalışan bir suratın arkasına. Belki bir nebze de olsa o güne has bir güzel görünme kaygısı hissettim.

Beyaz elbiselerinin içinde kendisini beğenen bir kız silüeti hatırlıyorum camdaki yansımamda.

Yanlarına gidişimi hatırlıyorum. Sağ adımlarımı sol adımlarıma eşitlemeye çalışan ayaklarımı izleyişimi hatırlıyorum. Elimdeki defterin çantaya sığıyor olabilmesini dilediğimi; önlerine sürpriz yumurtadan çıkarcasına çıkışımı; ilgiyi üzerime çekmeye çalışan egomu; farkında olmadan neşelenişimi hatırlıyorum.

Artık raylara sığmayan bir trendik. Ben yan bank'a kuruldum. Bir arkadaş çantasından aynasını çıkardı. Dikkatle baktı yüzünün göremediğim tarafına. İşaret parmağıyla dokundu. Zannımca dikkatle baktığı bölgeye gitti parmağı. Muhtemelen sabah aynada yeni fark ettiği akneydi aynaya surat aşısının nedeni. Benzer dertten muzdarıptım, yine de şeytan dürttü. Kız bana dönünce bir tiyatrocucu gibi anî bir şaşkınlık kondurdum suratıma: “O nasıl bir sivilcedir öyle?”

Kızın iyiden iyiye canını sıkışım, geri kalanların kahkahaları, benimse mahcup olup özür dilemem... Hatırimdalar.

Çimlere serilmeye başlayan üniversite gençliğine inat dörtlü masalara geçişimiz... Anılardan, hikâyelerden dem vuruşumuz hatırimda. Egom kendi çapında tatmin olmuştu, zira ilgiyle dinlenmekteydim.

Daha bugünmüşçesine hatırımda, saat öğlen biri henüz geçiyordu.

"Duraksadım. Birkaç saniyecik olsa gerek takıldım. Bana bakıyordun baygın baygın. Öylesine kendinden geçmişçesine süzüyordun ki sana baktığımı fark etmeden devam ettin süzüşüne. O bakışlar ki, ömrümün baharına açıldı...

Aradan koca bir üniversite geçti. Ama ben o Akdeniz mavisini gözlerini hiç unutamadım.

Üniversite nerdeyse bitti. Ancak aradan geçen seneler boyu içimi ısıtan bir başka bakış yakalayamadım bir başkasının gözlerinde.

Koca İstanbul günleri boyunca başkasının benden hoşlandığını düşünmedim. Belki sen de hoşlanmadın. Belki bana bakmıyordun bile. Belki kafanda başka şeyler vardı da sadece gözlerinin bana dönük oluşuydu şu anda beni konuşturan. Olsun... Ben sevdim ya o birkaç saniyeyi... Ben sevdim ya o bakışlarını... Sen bilmesen de ben sevdim ya seni... Varsın olsun. Sen olmasaydın, kendimce anlamlar yüklediğim o bakışların olmasaydı nasıl biterdi bu okul..."

Anlatıyordum. Nerede kalmıştım? Tamam, hatırladım. Bir müddet daha anılardan, hikâyelerden konuştuk. Ayrı ayrı binalara gitmek üzere masadan kalktığımızda saat bir buçuk sularıydı.

Günün geri kalanını hatırlamıyorum.

Burak DURUKAN